

Ο Θεός του Ανέστη

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Από τότε που αρρώστησε ο πατέρας του ο Ανέστης δεν είναι πια ο ίδιος άνθρωπος. Έχουν έρθει τα πάνω κάτω στη ζωή του και δεν ήταν προετοιμασμένος γι αυτό. Τόσο καιρό είχε συνηθίσει εκεί στα πάνω και δεν ασχολιόταν με τα κάτω.

Όχι πως τα στομάριζε, αλλά δεν είχε καιρό. Από την ώρα που το ξυπνητήρι σαν ένα μαγικό χέρι έσβηνε τα όνειρα, σαν από ένα θολό τζάμι τον ατμό, μέχρι την ώρα που το παράθυρο αυτό έκλεινε πάλι για να ζεσταθεί το μέσα του από τα όνειρα, η ζωή του ήταν ένας αγώνας δρόμου. Ετρεχε ... έτρεχε..σα να ήθελε να συναγωνιστεί τον χρόνο.

Τι γύρευε τώρα να προλάβει; Μια φορά τον ρώτησε η Άννα. Εκείνος κοντοστάθηκε. Σα να μπέρδεψε τον βηματισμό του. Σα να χόρευε κάποιο χορό και έχασε τα βήματα. Την κοίταξε βαθιά στα μάτια. Στιγμές σιωπής ρυτίδωσαν το πρόσωπο του. Εκείνος τις πέρασε για ιδρώτα και έβγαλε χαρτομάντιλο να σκουπιστεί. Βαθιά στα μάτια της ήταν τα δικά του. Δεν τα βρήκε όμως. Θολός ο καθρέφτης. Κάτι πήγε να πει... όμως χαμογέλασε αμήχανα και ξανάπιασε το τρέξιμο για το επόμενο ραντεβού του.

Ο πατέρας του είναι το στήριγμά του. Την μητέρα του την έχασε νωρίς.
[\(περισσότερα...\)](#)